

МОШУ НОВАК

Куоло њн жос ла скѧпѧтат,
Ла ћердаку лу Новак,
Јестѧ ун корт марје ротат,
Да супт корт карје шедја?
О мѧсуцѧ мићића,
Масѧ фрумуасѧ ѡнтјинсѧ,
Дје војњић јестѧ купринсѧ,
Да ѡн фронтје је мошу Новак,
Ку капу баш ка ун цап.
Јел ста ши кјефуја,
Ши дје њима ну-м грижа,
Кѡнд ла ваље пје Дуњарицѧ,
Јакѧ виње о шејкуљицѧ,
Шајка бѧтрѡнѧ, кѡрма нуоуо,
Да ѡн шајкѧ карје је кулкат,
Корбја, муорт дје бјат.
Кѧ дјин зуорј с-а кулкат,
Мултје винурј а ѡнћеркат,
Ши тарје рѧу с-а ѡнбѧтат.
Да шајка трађа,
Баш ѡн вад ла Видин.
Та Турћи кум ѡл вѧзурѧ,
Туоц ку лунтриљи порњирѧ,
Њнѧјинтја луј јеша,
Шајкѧ луј о опрја.
Кѡнд ла Корбја сѧ ујта,
Фригурљи ѡј апука,
Свѡнту Горњак ѡм бѧтја,
Турћи сѧ спѧмѡнта,
Ши фуђа ка ћуориљи,
Сѧ њека ка уојѡљи.
Да слуга амѧрѡтѧ,
Мѡнкајар кѡњи карња,
Аша ла Турћ зѡћа:
„Мај Турчилор ши агилор,

СТАРИНА НОВАК

Дамо доле према западу,
Код Новаковог чардака,
Разапет је велики округли шатор.
А шта је то под чардаком?
Малени сточић,
Лепо украшен јелима,
Са пуно војника за столом
На челу стола Старина Новак,
Глава му је као у јарца
Седео је и веселио се,
За никог није марио.
Дунавом са истока,
Приближава се чамћић,
Чамћић стар а весла нова
А у чамцу ко спава,
Корбја, мртав пијан
Од јутра је спавао,
Много вина је пробао,
И много се напио.
А чамац се прближавао,
Према обали Видина,
Турци када то видели,
Чамцима према њему кренули,
Испред њега изашли,
И њега зауставили.
Кад су Корбју видели,
Од страха су дрхтали,
А ветар Горњак је дувао,
Турке је све то уплашило,
Као вране побегоше,
Као овце се удавише.
А слуга бедни,
Пси га појели,
Овако је Турцима говорио:
„Хеј, ви Турци и аге,

Ће фуђиц ка уојиљи,
Вењиц сѧ-л ва дау љегат,
Ка пје о жуавинѧ ла гард.
Дар Турћи кинд ауза,
Јар ку шајка вења,
Пје Корбја йл љега,
Ку фрингйјиљи дје мѧтасѧ,
Тѧјау карња пѧнѧ ла уасѧ.
Алтје фрингйј дјин Брашов,
Тѧја карња пѧнѧ ла уос.
Ши йл луа пје Корбја љегат,
Ши-л дуђа ла Калафат.
Кѧлѧфат уораш богат,
Пистѧ царѧ адѧвѧрат.
Пје Корја йл луарѧ,
Ши пје пар йл йнфиђа.
Да супт пару лу Корбја,
Йл љегарѧ пје Груја.
Пикѧ сйнђе дјин Корбја,
Пѧта фаца лу Груја.
Да пје Турћи йј команда,
Фиђуору лу Караца.
Ун туркуљеѧ миђиђел.
Јел дјин гурѧ аша зйђа:
„Турћилор буњ, ши агилор,
Кйт копиј авјеѧ,
Пје туоѧ сѧ-ј адунаѧ,
Бѧјкуање йн мйнѧ ље пуњеѧ,
Пје Корбја сѧ-л ловјештје.
Турћи кум ауза,
Туоѧ копији йј адуђа,
Бѧјкуање йн мйнѧ ље да,
Тѧбѧра дје йл ловја.
Да Корбја ђе фѧђа?
Бѧјкуањиљи ље сприжуна,
Йн поткуава ђизмилор,

Што као овце бежите,
Дођите да вам га везаног предам,
Као животињу на огради.
А Турци кад су то чули,
Опет су шајком допловили,
Корбју завезали,
Конопцима свиленим,
Који секу тело до костију.
И још конопцем из Брашова,
Сече тело све до кости.
Преузеше Корбју везаног,
И доведоше га у Калафат,
Калафат богат град беше,
У целом царству познат,
Преузеше Корбју,
И за колаѧ га завезаше и подигоше,
А испод Корбје, на колаѧ,
Грују завезаше.
Корбја је крварио,
И Грујино лице умрљао.
Турцима је командовао,
Караѧин син,
Један малени Турћин.
Он је њима говорио:
„Турци добри и Аге,
Колико деѧе имате,
Све их доведите,
У рукама им камење дајте,
И Корбју ударајте.
Кад су Турци то чули,
Сву деѧу довели,
Камењем им руке напунили,
И Корбју гађали.
А Корбја шта је урадио?
Камење је дочекивао,
Потковицом ђизама

Ши њн пјатра ињелулуј.
Дјесупра луј ун вултур, збура
Ши ла карња луј ћогња.
Да Корбја, рәспундја:
„Вултуре, пасәре њагрә,
Ну ћогња ла карња мја,
Ши вино ла најка њнкуа,
Кә тј-ажутә Прећеста,
Кә дје Турћ ој скәпа,
Карње дје Турћ ај мјнка.
Стјрвј три ањ ај сә мәнйић,
Бињиљи мјеу н-ај сә-ј ујц.
Вултуру дакә њл ауза,
Жос пје пар с-ашеза,
Да Корбја дје-л вједја,
Ињелу дје аур скуотја,
Пје гјарә њл ашеза,
Ши дјин гурә зйћа:
„Вултуре, Думњата,
Сә тје дућ пәнә куоља,
Ла кәшиљи лу Новак,
Ла Новак, мошу Новак,
Ће арје барба ка ун цап,
Сәрје Дуњерја њн ћумаг,
Адуће-л њнкуа ла Калафат,
Ундје је ун роб лјегат,
Ши алту њн пар аљинат.
Да вултуру сә њналта,
Дуњерја јел трећа,
Ши дјеодатә сә њндјирепта,
Ла кәшиљи лу Новак,
Лу Новак, мошу Новак.
Тәман бја ла кәфења,
Аләтурј дј-о ћешмја,
Ку фратји-су,
Кум лә-е ла војњић пје плак,

И каменом прстена.
Изнад Корбје орао је летео,
И тело његово је кљуцао.
Корбја му одговара:
„Орлу, птицо црна,
Ти не кљуцај моје тело,
Дођи код бате амо,
Пресвета Мајка ће ти помоћи,
Ако ћу се од Турака спасити,
Њиховог ћеш се меса најести.
Три године ћеш њихове лешине јести,
Доброту моју нећеш заборавити.
Кад то орао зачуо,
Поред Корбје је слетео,
Корбја када га је видео,
Златан прстен са прста скинуо,
На канђу орлу наместио,
И овако му говорио:
„Орле, господару,
Ти одлети,
До кућа Новака,
До Новака, Старине Новака,
Са брадом као у јарца,
Који прескаче Дунав у скоку,
Доведи га овде у Калафат,
Где је један роб свезан,
И други о колцу виси.
Орао полети,
Дунав прелети,
И одједном се усмери,
Ка кућама Новака,
Новака, Старине Новака.
У кафани, поред чесме једне,
Седи и пије,
Са братом својим,
Како мушкарци воле,

Ку о плѣскицѣ дје дуд вјердје,
Карје цѣња во шаптје вједре.
Тѣман пару сѣ-л бја,
Да вултуру ињелу слобоза,
Дјирјепт њн пѣр кѣ-л сприжуна.
Мошу Новак вину њл бја,
Кѣнд ла фунду парулѣ,
Вѣзу пјатра ињелулѣ.
Прја биње њл кунуошѣа,
Кѣ јеста алу Корбја.
Јел дјин гурѣ вуорбја:
„Дој копилаш ам авут,
Ши Турѣи ј-а прѣпѣдјит!
Нума ињелу а вењит,
Да копији мј-а пјерит!“
Лѣпѣда цуѣѣиѣи домњештј,
Ши ѣнбрѣка кѣлуђерјештј,
Ардјика јел ѣењѣиѣи,
Ка сѣ вадѣ потјѣиѣиѣи,
Куоѣа ѣн вад ла Дуњерицѣа,
Ундје је фиу-су Грујицѣа.
Одатѣ сѣ опинтја,
Дуњерја ѣн ѣумаг сѣрја,
Ши трјеку ла Калафат.
Вѣзу робу ѣегат,
Да алту ѣн цапѣ ѣѣинат.
Дакѣ вазу ши вѣзу,
Бун кѣлуђер сѣ фѣку,
Ши треѣа ла Дји,
Ла мај мѣкѣ кѣфења,
Јел дјин гурѣ зѣѣа:
„Турѣилор, бојерилор,
Ам трекут ла Калафат,
Ши вѣзуј ун роб ѣегат,
Да алту ѣн пар ѣѣинат,
Ш-о сѣ ам ку ји пѣкат,

Да пију из плѣскице од зеленог дуда,
Из седам ведрa наточена.
Још вино није испио,
Орао је прстен,
У чашу спустио.
Кад је вино попио,
На дну чаше,
Прстен са каменом видео,
Одмах га препознао,
Да га је Корбја носио.
Овако је говорио:
„Два сина сам имао,
И Турци су их заробили!
Само ми се прстен вратио,
А синови ми погинули!“
Скинуо је господско одело,
И обукао калуђерско,
Поглед је усправио,
Да би стазице видео,
Тамо у делу Дунава,
Где је његов син Грујица.
Одједном је снагу сакупио,
И Дунав у скоку прескочио,
Код Калафата прешао.
Виде роба једног везаног,
И другог окаченог.
Како је очекивао, то је и видео
Доброг калуђера глумио,
Одатле је Видин кренуо,
И у малену кафану стигао,
И Турцима се обратио:
„Турци, господари,
Прешао сам код Калафата,
И видео једног роба завезаног,
А другога на колац закаченог,
И ја калуђер на земљи овој,

Ведјец биње кă жеу сѣнт,
Кăлуђер пје пăмѣнт.
Ши ма руог ла думъавуастă,
Сăнăтатје сă ва крјаскă,
Вадра дје вин сă-м унпѣец,
Пје роб сă-л прећестуј,
Кă дакă муаре њепрећестујит,
Марје пакат о сă ам“.
Да Турћи кѣнд ауза,
Вадра дје вин кумпăра,
Ла кăлуђеру ј-о да.
Мошу Новак вадра о луа,
Ши ку вадра пѣека.
Пје марђина дје Дунăрицă,
Сă мѣѣија пје ведрицă,
Дје пăмѣнт кѣнт о лăпăда,
Зăће дăуођ ѣј сăрја!
Ши ла Кăлăфат трјећа,
Сă фăћа ѣј прећестуја,
Фрѣнгији лѣ тăја,
Ши дјин пар ѣј добора,
Пје уормă дјин гурă зѣћа:
говорио:
„Корбицă ши ту Грујицă,
Ајда-ц жос спре Дунăрицă,
Сă бăтјец вој марђиѣѣиљи,
Јеу сă бат мѣжлуаѣиљи,
Кă лѣ штјиу соруаѣиљи,
Дј-о стрѣга Турку: „Аман“
Сă-ј бац тајкă пи супт мал,
Да дј-о стрѣга Турку: „Амет“,
Сă-ј бац тајкă ла пјѣпт,
Кă аша је ал мјеу адјет“.
Ши пин Турћ сă стрăбăтјау,
Тăбăрау дје ѣј ѣнцăпа,
Фјесурљи лѣ сăрја,
Капитјиљи сă тăвăља.

Имаћу грех велики,
Ако они у смрт оду непричешћени.
И вама се молим
Здравља да имате,
Ведро вина да ми напуните,
Роба да причестим,
Јер ћу ја велики грех имати,
Ако они у смрт оду непричешћени“.
Турци кад су то чули,
Ведро вина му купили,
И калуђеру дали.
Старина Новак ведро узео,
И са ведром кренуо.
И обаломи Дунава је ишао,
Бес је на ведро искилио,
На земљу је бацио,
И на десет делова је разбио!
Код Калафата Дунав је прешао,
Као да их је причестио,
Канапе је посекао,
И са колца их скинуо
И после тога, овако им је
„Корбице и Грујице,
Крените ви ка Дунаву
И његовом обалом идите,
А ја ћу средином,
Јер им нарав познајем.
Ако каже Турчин „Аман“
На њих на обали крени,
Ако каже Турчин „Амет“
Ти у прса њихова удари,
Јер такав је мој нарав“.
Кроз Турке се пробијају,
Почеше да их убадају,
Фесови им поскакују,
А главе им се котрљају,

Мултă благă адуна,
Јар ла Дји кă порња,
Сă оприрă ла чешмја,
Пуцйџел јеј одјиња,
Да йн ваље пј-о крјангă,
Фрумуос кйнта о туртурја,
Мошу Новак о аскулта.
Ши дјин гурă аша зйџа:
„Грујицă ал митјитјел,
Сă-м кйнц ун кйнтјеџел,
Дјекйнд јерјам митјитјел,
Митјитјел ши ајдуџел.“
„Татă, тăјкуљицă ал мјеу,
Дăрујит дје Думџезăу,
Ту штји тајкă, ор ну штји,
Кă ам ун глас пйнтру пустјиј,
Кйнд одатă рăсунă,
Бражи мăрунц йј љагăнă,
Карпињи с-о кутремура,
Љивадја, ваља о кйнта,
Апиљи с-о тулбура,
Ш-о сă м-аудă зйџиљи,
Ма ловја ку ѳрпиљи,
Уојкји дјин кјап мј-о сăрја,
Буштјан његру ој рăмйндја.“
„Дји ла кйтје тј-ам скăпат,
Грујицă ну је пăкат,
Сă ну-м кйнц ун кйнтјеџел,
Дје кйнд јерјам митјитјел!“
Да Грујица кйнд ауза,
Кйнд плєка дје кйнта,
Браж мăрунц сă љегăнă,
Карпињи сă кутремура,
Апиљи сă тулбура,
Зйџиљи дјин ѳер ѳ-ауза,
Дјин ноуорј сă слобоза,

Велико благо покупили,
Према Видину кренули
Код чесме застали,
И мало се одморили.
Старина Новак је слушао,
Док је грлица,
Наниже од њега певала.
Он се деци овим речима обратио:
„Грујице дечаче мали,
Песму ми моју отпевај,
Од кад сам дечак био,
И хајдук постао.“
„Оче мој, вољени,
Да ли знаш, или не знаш,
Бог ми је глас даровао,
Да глас моћан тако имам,
Кад одзвања,
Младе се јеле љуљају,
Стабла граба би затреперила,
Ливада и долина би запевале,
Воде би се замутиле,
Тад би ме виле чуле,
Крилама би ме ударале,
Очи би ми из главе искочиле,
Ја би се у црн пањ претворио“.
„Од колико сам те мука спасио,
Грех би био,
Ако ми песму не би отпевао,
Из времена кад сам дечак био!“
Грујица кад је то чуо,
Песму је запевао,
Мале јеле су се заљуљале,
Грабови се затресоше,
Воде се замутише,
Виле са неба то зачуше,
Са неба се спустише,

Ку ѿрпиљи йл ловја,
Уојкји дјин кап йн скуотја,
Буштјан његру ујдја,
Грујица рђу плинђа,
Новак мулт сђ нђкђжа,
Дупђ зйње сђ ујта,
Три зйље сђ зђујта,
Пуатје зйње ва ведја!
Кйнд а триља сђ йнплиња,
Јакђ зйњиљи афла,
Тђман дје амђаз мйнка,
Мошу Новак сђ опинтја,
Пје зйна о ловја,
Ла фуаја забунулуј,
Баш ла капу пјептулуј.
Дјин ноуорј зйна алуњека,
Да Новак мј-о сприжуна.
Пусђ јел мйна пје ја,
Дјин птјеље о жупуја,
Дје жудјекат мј-о жудјека,
Дјин гурђ аша йн порйнђа:
„Пуњеј уојкји, фа кђца,
Кђ ај кђзут ла мйнђ ра,
Кђ-ц жупуој птјеља ди пје тјинье,
Карња о сђ арунк ла кйње!“
Зйна кам ну врја,
Уојкји лу Груја дје йј пуња.
Да Новац о жупуја,
Птјеља фуаље о фђђа,
Зйна рђу мај кираја,
Ши дје муартје сђ збђтја,
Да дјин гурђ сђ руга:
„Мош Новаче думњата,
Ја стђј, ну ма жупуја,
Кђ-ј пун уојкји акума.
Ја лаптје дјин цйца мја,

Крилима га удараше,
Очи му избише,
И он црн пањ остаде.
Грујица је тад заплакао.
Новак се много наљутио,
Према вилама погледао,
Три дана их је гледао,
Не би ли их угледао!
И трећег дана,
Их је угледао,
Тачно у подне док је ручао,
Свом се снагом устремио,
И према вили кренуо,
И вилу испод крила ударио,
Како је под груди ударио,
Из облака је склизнула,
И Новаку у наручје пала,
Чврсто је ухватио,
Од беса кожу јој одрао,
И много је нагрдио,
Овако јој поручио:
„Њему очи поврати,
У мојим си рукама,
Кожу ћу ти одрати,
И тобом ћу псе нахранити!“
Вила је оклевала,
Да Грујици вид поврати.
Новак јој кожу драо.
Као лист истањео,
Вила је само вриштала,
Јер се смрти бојала,
И овако га је молила:
„Старина Новаче, господару,
Стани, немој ме драти,
Очи ћу му повратити,
Млеко из моје дојке,

Пје уојкји његри ло-ј спала,
Мај буњ уојкји кѧ ј-о вења!“
Новак дакѧ ауза,
Табѧра дје о мулђа,
Ши ведрица о унплѧ,
Пје Грујица йл спала,
Ши мај биње вједја.
Вједја јар мунциј кѧрунц.
Да пје зйна о жупуја,
Йј фѧћа карња букѧтурј,
Ш-о арунка ла вултурј.
Ла тот локу дје йнтуорсурѧ,
Лѧса кйтј-о букѧтурѧ.
Фуга љуориљи ку ја йн гурѧ!
Птјеља зйњи о луа,
Фѧћа дјин ја о кјеса.
Луа ајдући ши плѧка,
Пје сус ла Алботина,
Ла поду ку заље,
Ундје трек маѓари ку благѧ,
Сѧ капјетје пѧраље,
Кѧ н-авјау пје јарна саре.
Ла ајдућ ље порйнђа:
„Йн кодру вѧ скуфундац,
Сама ла миње сѧ луац,
Ла његустуорј с-аштјептѧм,
Дје бањ сѧ-ј пйрљим“.
Да Новак, мошу Новак,
Ће авја барба ка ун цап,
Пи сунт под сѧ питула,
Ши мулт ну забавја,
С-ауд каји ропѧјинд.
Ши бањи здрѧнѧњинд,
Да уамињи кйнтйнд.
Да Новак, мошу Новак,
Йн кѧлуђер йнбрѧкат,
Пиљинѓ њеустуорј сѧ да,

Црне очи ћеш му опрати,
Још боље ће прогледати!“
Кад је то Новак чуо,
Из дојке јој млеко измузо,
Ведрицу је напунио,
И Грујицу умио,
Још боље је видео,
И поново брда запазио.
Вилу је одрао,
Тело у парчад исекао,
И орловима бацио.
На свакој раскрсници,
По парче би оставио,
И вране нахранио.
Вилину кожу је узео,
И од ње торбу направио,
Хајдуке је повео,
И са њима ка Алботини кренуо,
Код моста са ланцима застали,
Где су магарци благо преносили,
Новце би отимали,
Да би зиму презимили.
Хајдуцима је поручио:
„У шуму зађите,
И мене слушајте,
Трговце да сачекамо,
Добро да их опљачкамо,
А Новак, Старина Новак,
Са брадом као у јарца,
Испод моста се сакрио,
И није дуго сачекао,
Топот коња је одзвањао,
Звекет новца се чуо,
И певање пролазника се зачуло.
А Новак, Старина Новак
У калуђера преобучен,
Трговцима је пришао,

Ши пје ји интрјеба:

„Мај његустуорј, богаташ,
Луаца-ма пана ла уораш,
Ка с-ажунг дјесара йн Дји,
Са-м апринд њиштје фокурј.

Ка сйнт братје друмујит,
Ши дје путјере слабит,
Са ва фћец о поман,
Ка с-ажунђем пана дјесара.“
„Мај, калуђер, думњата,
Ће тје згугуљиш аша!
Ор јештј мајстор дје нева?
Вад ка тје ујц йн азна!“
„Сйнт мајстор, његустуорилор,
Ши богаташилор,
Дје капастре дје бој,
Ши дје сабиј дј-але ној.
Йц фак сабије дјин тјигаје,
Са таје ка брићу йн паје.“
Калуђеруље уом йнвџат,
Таман вин дјин Цџџиград,
Мйндра сабије ам кумпџрат.
Ја вино ла миње йнкуа,
Дје кунуаштјем сабија,
Дар је бунџ, ор њебунџ,
Ор с-о топјеск йн фурунџ.
Новак дака аша вједја,
Ла његустуорј са дућа,
Сабија дјин мйнџ о луа,
Ши пје ја са зџујта.
Да мустаца йј зймбја,
Пје његустуорју йл привја,
Ши дјин гура аша зйћа:
„Бунџ сабије капџтај,
Дје богаташ н-о ћеркај,

Па их запитао:

„Хеј, трговци, богаташи,
Поведите ме до града,
Да бих стигао вечерас до Видина,
Да бих бакље упалио,
Много сам брате путовао,
И снагу сам изгубио,
Уз вашу помоћ,
Да до вечерас стигнемо.“
„Хеј, калуђеру, господине,
Што си се тако згугуљио,
Које се мајсторије спремаш?
И у кутију блага гледаш!“
„Мајстор сам, трговци,
И богаташи,
За уларе за волове,
И за сабље нове.
Направићу ти од тигања сабљу,
Да сече као бриџач сламу.“
Калуђеру, учени човече,
Из Цариграда управо долазим,
Лепу сам сабљу купио.
Приђи мени,
Да ми сабљу препознаш,
Да ли вреди је сачувати,
Или је у фуруну испопити.
Видевши то Новак,
Трговцима је пришао,
Сабљу из руке му узео,
Сабљу је погледао,
Брк му заиграо,
У трговца погледао,
И овако му се обратио:
„Добру сабљу сам добио,
Нисам је још опробао,

Сă вăд таје, ор ну таје,
Ор сă мј-о фак вро тјигаје.
Одатă сă опинтја,
Капу дји ла труп йл луа,
Ши ло јел азнаљиџи,
Ку туатје мѣтасурљи,
Бисађи ку бањи,
Ш-апукă пје потјечелџе.
Скобуора ла апа рăђе,
Ундје нума куку тређе.
Ку Корбицă ши Грујицă,
О луарă пје Дунăрицă,
Куоло йн дјал,
Ла кăшиљи лу Новак,
Лу Новак, мошу Новак,
Ће арје барба ка ун цап,
Сăрја Дуњерја йн ђумаг,
Дјинкуоло , ла Калафат.
Кйнд афла ун Турк богат.
Ши кум времја тређа,
Йнпјецйт сă дуђа,
Пин туатје сатјиљи трјеђа,
Ла Кладова,
Треку Дуњерја йн Бăнат,
Акуоло нуора ш-афлат,
Пје Грујица л-а йнсурат.
Кум јерја нуора луј,
Ну сă афлă ла њиђкуј!
Бун лăутарј лува,
Дј-аиђ дји ла Кладова,
Фăку нунтă аша дје бунă,
О луна ш-о сăптăмйнă!

Да ли вреди је сачувати,
Или од ње тигањ направити.
Како је сабљом снажно замахнуо,
Главу му одрубио,
Сво је благо покупио,
Свилу,
И бисаге пуне новца,
И стазама кренуо.
До извора хладне воде силази,
Где само кос пролази.
Са Корбјом и Грујицом
Дунавом кренули,
Тамо доле,
Код Новакових куђа,
Куђа Старине Новака,
Са брадом као у јарца,
Дунав би у скоку прескочио,
И до Калафата стигао.
Кад би за богатог Турчина сазнао.
Како је време пролазило,
У просидбу је кренуо,
Сва села је обилазио.
Код Кладова,
Је Дунав прешао и у Банат стигао,
Тамо је снају пронашао,
И Грујицу оженио.
Снаја је била тако лепа,
Какве нигде нема!
Добре свираче је погодио,
Одавде из Кладова,
Лепу је свадбу приредио,
Месец и недељу дана славио!

Балада мј-а спус-о Слободан алу Милă алу Кољицă(1949) ђин сату Тăбаковăц, љингă Зăјчерј. Јел а аузит-о ђи ла лăутари ђин сату луј.

Баладу ми је казивао Слободан Цветиђ(1949.г.) из села Табаковац, код Зајечара. Он је чуо баладу од свирача из његовог села

Ал ђе 22. густарју, ану 2024.

22.јули 2024.г.

